

ideologii politice: anarhismul

Radical – cotidian independent (Sibiu). Anul IV, nr. CCIL/574, 13 martie
1993, p. 3

Marius Gheorghiu

13 martie 1993

Un alt curent al ideologiei socialiste este tocmai acela care a cunoscut cea mai mare varietate de interpretări eronate. În mod curent, obișnuim să etichetăm o situație în care ordinea a dispărut și doar haosul domnește drept ANARHIE, dar nici un anarhist nu ar accepta această definiție. Chiar dacă unii anarhiști consideră că prăbușirea, distrugerea ordinii existente este un prim pas necesar, anarhia însăși este privită ca o modalitate pașnică, fericită și ordonată chiar, de a conduce.

Anarhismul se bazează, ca și alte varietăți ale socialismului timpuriu, pe dezvoltarea unor mici comunități autonome. Pentru personalități ca englezul William Godwin (1756-1836), francezul Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) și pentru rușii Mihail Bakunin (1814 -1876) și Piotr Kropotkin (1842-1921), singura cale de a scăpa de exploatare consta în eliminarea statului și stabilirea bazelor sociale pe activități cooperativе, voluntare, nici o persoană neavînd dreptul de a-și exercita autoritatea asupra altei persoane. Într-o comunitate mică ar fi posibil să se dezvolte spiritul sociabil uman natural, prin care fiecare va înțelege necesitatea de a împărți cu ceilalți munca și bunurile.

Se ridică întrebarea cum a fost posibil ca această filosofie benignă și bine intenționată să ajungă la forma teribilă pe care o are azi? Răspunsul e dat de cuvintele ce întruchipează idealul lor: „ELIMINAREA STATULUI”. Aprecierile optimiste făcute de anarhiști asupra individului sunt contrabalansate de imensa ură pe care o au împotriva statului, pe care îl disociază tranșant de societate. Nu toți anarhiștii recomandă revoluția violentă ca mijloc de distrugere a ceea ce lor li se pare a fi doar un aparat opresiv, totuși unii dintre ei, cum ar fi Bakunin, pun un mare accent pe organizarea unei revoluții la scară mondială, mai degrabă deci de organizarea micilor comunități.

Sindicalismul

SINDICALISMUL este rudă apropiată a anarhismului. Diferența constă în principal în faptul că sindicaliștii consideră că organizația sindicală și nu mica comunitate este organismul cel mai calificat în a înlocui statul modern și a permite muncitorilor să-și asume controlul, considerînd că mijlocul cel mai bun pentru atingerea acestui scop este „greva generală” — de proporții naționale sau chiar mondiale — care va bloca întreaga activitate, forțîndu-i pe cei de la conducere să cedeze puterea sindicatelor. O figură importantă a sindicalismului a fost Georges Sorel (1847-1922), care a lansat noțiunea de „mit social”. După părerea lui, astfel de mituri sunt necesare pentru a motiva acțiunile: „Oamenii care participă la o mare mișcare socială își imaginează întotdeauna viitoarea lor acțiune ca o bătălie prin care cauza lor va triumfa”. După părerea lui Sorel, ideea unei greve generale este un astfel de mit, care are menirea de a insufla putere mișcării. Miturile nu trebuie să fie raționale, cîtă vreme „se identifică cu convingerile grupului. Nici un eșec nu poate fi folosit împotriva socialismului... el dovedind doar că pregătirea a fost insuficientă.”

Biblioteca Anarhistă

Marius Gheorghiu
ideologii politice: anarhismul
Radical – cotidian independent (Sibiu). Anul IV, nr. CCIL/574, 13 martie 1993, p. 3
13 martie 1993

arcanum.com

ro.theanarchistlibrary.org